

GESMIL

Les dues siluetes es van trobar en l'àrea B-37 del nucli urbà m/327/x, davall d'un firmament del color de la cendra. Un d'ells pareixia inquiet, i llançava mirades impacients a l'embalum que l'altre portava davall del braç.

– Ho has... ho has aconseguit? –va preguntar, sense poder contenir a penes l'emoció.

L'altre va assentir amb el cap.

–Ni t'imagines el que m'ha costat –va respondre, tendint-li el preuat botí, que pràcticament li va ser arrancat de les mans.

La segona silueta, la que havia portat el paquet, va contemplar l'avidesa amb que aquell home es desfeia dels segells de seguretat i obria el recipient de preservació biològica especial. “Igual que un xiquet amb un joguet”, va pensar. “Una cosa cada vegada més difícil de veure hui en dia”.

Sense saber molt bé per què, va alçar la mirada. En el cel, la pluja àcida colpejava amb força contra la membrana de contenció. Esta nit pareixia especialment violenta. Va agrair mentalment que aquella capa de polímer s'interposara entre el nucli urbà i l'agrest exterior. Si no et matava la pluja, ho feia la radiació solar. El foc i les brases.

–És preciós... –la frase va interrompre el fil dels seus pensaments. El seu client havia aconseguit desfer-se de tots els precintes de seguretat i ara contemplava amb reverència el contingut del paquet que a ell tant li havia costat aconseguir. Acostava el nas a l'interior del recipient, com si ho estiguera ensumant, i pareixia que anava a entregar-se al plor d'un moment a un altre–. Preciós. No ho creu?

Es va encollir de músculs, intentant buidar el cap, i va tornar a contemplar aquell recipient. Havia de confessar que sentia certa curiositat per saber què era allò que li havia costat tant d'esforç aconseguir.

– Són... –va preguntar, quan ho va tenir a la vista–, són *flors*?

El seu client va inspirar amb més força.

–És gesmil –va dir, amb la veu congost.

– Gesmil?

L'home va assentir.

–La terra ja no és adequada per al seu cultiu, però encara queda un poc, en laboratoris, ja sap. Olga'l –el va invitar, acostant-li el recipient–. Ho nota? Recorde que la casa de la meua iaia feia exactament la mateixa olor. Això va ser quan era xiquet, clar. Després va venir la guerra, el que els tècnics diuen que va accelerar el canvi climàtic i va eixamplar el forat en la capa d'ozó, i vam haver de posar membranes de polímers entre nosaltres i el cel. I després va passar això d'Àfrica...

–Això d'Àfrica... –va repetir ell.

–Però olga'l –va insistir l'home–. Veritat que és meravellós? Veritat que no ha olgut mai igual? És el que més enyore d'estar ací tancat. Les olors. Olga'l. No tots els dies pot un oldre una cosa així.

Va obeir el seu client i va inspirar profundament.

– Què li pareix?

S'ho va pensar uns instants abans de respondre.

–Ol bé –va dir, i després va afegir–. I açò, per on es connecta?

Nemo